



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermogeni Episcopo. 199.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

naturæ obliuionem quodâmodo affert, atque extra ipsius terminos iaculatur. Quod si quis socordiam extinxerit, rectas cogitationes, quæ & ius, & iudicium confirmet, pullulantes statim conspiciet.

Apollonio Episcopo. 198.

Diuinissimum, ô vir erudite, Patris Verbum, diuinam quoque suam prædicationem Regnû appellat, utpote cælorum regnum parturiens. Simile est regnum cælorum grano sinapis, quod minus quidem est omnibus seminibus, cum autem creuerit, maior est omnibus oleribus: Quod autem ait, hanc sententiam habet: Ex parua (viles enim dictiones sunt) in eam magnitudinem excrefcit, ut omni Gentilium eruditioni ac sapientiæ obscuritatem afferrat. Quod etiam contigit. Attico enim lepore manans error, atque acriter argumentans, sermonis rusticitate laboranti veritati cessit.

Hermogeni Episcopo. 199.

Meritò quidem Tomacharis, ô improborum odij delubrum, quod is qui per impietatis antiphrasim, ut ais, seipsum Eusebium appellauit (neque enim ab initio id ei nomen erat) vilem aliquam rem & protritam Sacerdotiû esse arbitratus, illud quoque iis, qui eadem quæ ipse flagitia perpetrant, tribuere non veretur, iisque, qui omni honoris genere digni sunt, expulsis, eos, qui ne in laicorum quidê classe ac numero censerentur, ad venerandum altare subuehit, ac duplici nomine ipsum, quantum in se est, contumelia & dedecore afficiens, nempe, quod & dignos arceat, & indignos in sacrum ordinem ascribat. Verùm illud scito, non semper id laturum oculum illum rerum omnium inspectorem, qui nunc quidem pro sua bonitate, lenitate, ac patientia utitur, postea autem graues huius criminis pœnas ab eo expeter.

φύσεως ὁμοιωμένη, καὶ ἕως τῆς ὁ-
ρων αὐτῆς ἀνοπίσει εἰ δὲ τις πλὴν ῥαθυ-
μίας σβέσσει, εὐθὺς βλαστάνουσας ὄλε-
ται τῶν ὀρθῶν λογισμῶν, τῶν καὶ τὸ
δίχαιον, καὶ τὴν κελσὶν ἐβλαστάνουσας.

Απολλωνίῳ Ἐπισκόπῳ. 198.

Ὁ θεότατος, ὁ σοφὲς, τὸ πατρὸς λό-
γος, καὶ τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ κήρυγμα βα-
σιλείαν καλεῖ, ὡς ἀδῖνοι πλὴν τῆς οὐ-
ρανῶν βασιλείαν ὁμοία γὰρ ἔστιν ἡ βασι-
λεία τῆς οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὁ μι-
κρότερον μὲν ἔστι πάντων τῶν σπερμάτων,
ὅταν δὲ αὐξηθῆ, μείζον τῆς λαχάνων
γίνεται. ὁ δὲ λέγει, ποιῶν τὸν ἔστιν, ὅτι
ἀπὸ μικροῦ, εὐτελεῖς γὰρ αἱ λέξεις,
τοσούτου αὐξηθῆσεται, ὡς πᾶσαν ἑλλη-
νικὴν ἀποκρύψαι σοφίαν ὅσῳ οὐ καὶ
ἐγένετο. ἀκκίχιστα γὰρ ἡ πλάνη καὶ
δεινῶς συλλογισμῶν ἀρχοκίχιστον
τῆ ἀληθεία παρεχόμενα.

Ερμολόγιῳ Ἐπισκόπῳ. 199.

Εἰκότως μὲν ἀγαπακτεῖς, μισοποιη-
σίας τέμνωσιν, ἐπειδὴ ἡσθὸς ὁ χεῖρ ἀντίφρα-
σιν, ὡς φησὶ, τῆς ἀσεβείας Εὐσέβιον ἑαυ-
τὸν καλεῖσας. ὁ δὲ γὰρ τὸ τοῦ εἰχει ἐξ
ἀρχῆς τοῦ ὀνόμα, Φαῦλον τι καὶ πεπατη-
μῶν προσηγορία πλὴν ἱερῶσιν ἡγασά-
μῶν, καὶ τοῖς τὰ αὐτὰ αὐτῶ δρωσίν,
ταῖς πλὴν μέμειντο λῆσας, τῶν μὲν πάσης
πῆν ἀξίως ἐξοφραλίχων. τῶν δὲ μὲν
ἐν λαοῦ τάξει τελειν δικαίως, εἰς
τὸ σεπτόν ἡυσιαστέλιον ἀνάγων. καὶ δι-
πλὴν τῶν, τότε εἰς αὐτὸν ἦσαν χαθυ-
βρίζων, τῶν τε τῶν ἀξίως ἀπείργειν,
τῶν τε τοῦ ἀναξίως ἐγκλείειν, ἀλλ' ἴ-
σθι, ὅτι οὐκ οἶσθ' ταῦτα εἰς τέλος ὁ πα-
νεπέτης ὀφθαλμῶν, ὁ νῦν μὲν δὲ ἰθα-
γότητα μακροθυμῶν, ὑπερον δὲ σφο-
δρα ταύτας αὐτὸν ἀπαμῆσται δίχαιας.

Τῶ